

Rațiune

Cârdei V. Mariana

Dintre lemne-n fața sobei,
un șoricel s-a ițit,
l-a privit blând moș Mitică
și pe loc l-a îndrăgit.

Din bucata lui de brânză
el a rupt un colțișor
și i-a dat și lui – flămândul
ce venise-n casa lor.

Șoricelul alb ca neaua,
cu ochi roșii ca de jar,
mirosea mișcând mustața,
prețiosul dar.

A-ndrăznit și a gustat,
i-a plăcut și a mâncat...

El credea că-i moș Crăciun
generos și milostiv,
că-ndurase-ntreg Ajunul
foamea și gerul cumplit.

Câteva zile de-a rândul
Mitică l-a tot hrănit,
șoricelu-a prins putere,
dar moșul l-a izgonit.

Mătușica mea, Olguța
adoptă un pisoiaș,
o mică sălbăticiune -
gri-vărgat, un cercetaș.

Motănelul sta la pândă,
patrula neobosit
și de atunci să vină-n casă,
șoarecii n-au îndrăznit.

Astăzi, vara mea, Micuța,
crește și ea pisoiași,
îi iubește și-i alintă,
ca pe niște copilași.

Am avut și noi pisici,
o pleiadă de voinici
și câteva pisicuțe,
grațioase și drăguțe.

Le-am iubit și mângâiat,
de șoareci ne-au apărat
și în nopțile cu lună
torceam caieru-mpreună.

Înțeles-am timpuriu,
ceea ce eu bine știu:
„să primeze rațiunea
cât nu-i prea târziu!”